

Náš domov

číslo 3/2016

Foto: Pavel Hubáč: Metuje – Nové Město na Moravě

Podzim 2016

Co v tomto čísle najdete

Co všechno se stalo na chodbě D3.....	3
Vážené zaměstnankyně a zaměstnanci, vážení klienti.....	4
Certifikace „Značka kvality“.....	4
Služby na pokojích klientů.....	6
Možnost výběru nápojů.....	7
Bylo, nebylo... ..	8
Náš zvířecí koutek na L1.....	9
Jak Domov ke Garfieldovi přišel	11
Zvěřinec v Domově.....	12
Vystoupení souboru lesních rohů.....	14
Výlet na Apolenku.....	15
Sportovní hry v Lamperticích	18
Jak u nás probíhá muzikoterapie?	20
Přehled akcí konaných v našem Domově od července do září.....	21
Něžný obr a hadrová panenka	22
Kdo je kdo v našem Domově	25
Rozhovor s canisterapeutkou Lucií Novotnou.....	30
Sbírky víček i nadále pokračují.....	32
Herní koutek pro děti a dospělé.....	33
Trénujeme paměť	34
Osmisměrka.....	35
Sudoku.....	36
Správné řešení osmisměrky a sudoku	37
Svoje narozeniny budou slavit	38
Noví obyvatelé našeho Domova	40
S lítostí oznamujeme, že nás navždy opustili.....	41

Co všechno se stalo na chodbě D3

Asi před čtyřmi lety se objevily na chodbě sršně. Na pokoji byly i čtyři, na WC seděla na toaletním papíru. Sestry je honily s koštětem nebo s plácačkou, ale sršní stále přibývalo. Napočítali jsme jich 34. Ta poslední spočítaná mne na pokoji štípala do stehna. Plácačkou jsem ji zasáhla, ale na zemi jsem ji nenašla. Asi uletěla oknem. Štípnutí mne bolelo a sestra mi dala na ošetřovně obklad a měla jsem zůstat sedět. Neotekla jsem, ale byla jsem dost rozrušená.

K překvapení došlo až při podávání večere. Sršeň se objevila, sedla si na chleba s máslem a sýrem. Asi se schovala za postel nebo na skříň. Tentokrát sestřička neváhala a mojím plácačkou sršeň zabila.

Dalším tvorem, vlastně tvorečkem, který ale nikomu neubližuje, byl malý netopýr. Seděl na zemi na chodbě brzy ráno a já jsem poprvé viděla tak malého netopýra. Paní Maruška Hubáčová ho jemně zvedla a odnesla ho k oknu, ať si letí do přírody.

Největší radost máme teď v červenci, kdy si na naši verandě plné květin udělala hnízdo vlaštovka. Stále létala kolem a nemohla si najít vhodné přístřeší. O to, aby se zabránilo většímu znečištění verandy, se postaral pan Hubáč – dal pod hnízdo napnutou lůžkovinu a pod ni pevnou desku. Moc děkujeme.

Vlaštovka konečně mohla usednout, a teď koncem července už učí létat první dvě vlaštovičky.

Říká se, že tomu domu, kde si udělá vlaštovka hnízdo, přináší štěstí. Snad nám ho všem přinese.

Je 4. září a já honem dopisuji článek z května. Je stále velké teplo a naše vlaštovka asi svým instinktem vycítila, že bude ještě krásné teplo v září a znovu sedí na hnízdě a chce vysedět ještě další vlaštovičky. Budeme se bát, aby se ty později vylíhnuté ještě naučily létat před odletem do teplých a tak vzdálených krajin. Budeme mít letos krásné babí léto.

A na chodbě se nám opět objevily sršně!!

*Jaroslava Rousková
klientka z odd. D3*

Vážené zaměstnankyně a zaměstnanci, vážení klienti,

tak to máme za sebou. Ptáte-li se co, tak mám samozřejmě na mysli rekonstrukci naší kuchyně, která probíhala během prázdninových měsíců červenec – srpen. Chtěl bych Vám všem na tomto místě moc poděkovat, že jste svou trpělivostí a ochotou s nadhledem přehlédnout drobné nedostatky, ke kterým samozřejmě při takovýchto akcích dochází, přispěli k tomu, že vše proběhlo v klidu a bez emocí. Pracovníkům kuchyně samozřejmě přeji, aby se jim v nových prostorách dobře pracovalo a aby nám vařili samá chutná jídla.

Ing. Petr Mazura
ředitel domova

**ZNAČKA KVALITY
V SOCIÁLNÍCH SLUŽBÁCH**

Certifikace „Značka kvality“

V letošním roce se našemu Domovu přiblížil konec platnosti certifikace *Značka kvality*, kterou v sociálních zařízeních po celé republice udělují pracovníci Asociace poskytovatelů sociálních služeb České republiky. Její platnost je čtyřletá. Protože jsme byli přesvědčeni, že jsme se za ty čtyři uplynulé roky v poskytování služby posunuli o kus dopředu, rozhodli jsme se požádat o certifikaci novou. To obnáší hodnocení sociálního zařízení v pěti oblastech:

- * **ubytování**
- * **stravování**
- * **kultura**
- * **partnerství**
- * **péče**

Zároveň se vydává celkové hodnocení, které je jakýmsi průměrem jmenovaných okruhů. V každé jednotlivě hodnocené oblasti a v celkovém výsledku lze dosáhnout nejvýše pěti hvězdiček.

Nová certifikace u nás proběhla 26. dubna 2016. Dne 4. května 2016 jsme obdrželi výslednou zprávu. K našemu nemilému překvapení jsme však zjistili, že jsme v celkovém hodnocení obdrželi ještě o jednu hvězdičku méně než při minulé certifikaci – tedy tři hvězdičky místo čtyř v uplynulém období. Protože jsme především v oblasti stravování viditelně službu zlepšili, a to zejména zavedením výběru ze dvou jídel a zkvalitněním podávané mechanicky upravované stravy pro klienty s problémem v přijímání stravy, učinil jsem dotaz na prezidenta Asociace poskytovatelů sociálních služeb České republiky Ing. Horeckého a vyjádřil jsem nespokojenost s výsledkem certifikace. Pan prezident mi sdělil, že oproti minulému období došlo k podstatnému zpřísnění hodnocených kritérií, takže se mohlo stát, že i když jsme některou oblast zlepšili, v rámci nových pravidel jsme na tom stejně, mnohdy ještě hůře než při posledním hodnocení.

Dostali jsme ještě tři měsíce na to, abychom se pokusili některá kritéria splnit a mohli se tak dostat jak v jednotlivých sledovaných oblastech, tak v celkovém hodnocení na vyšší stupeň – získat tedy více přidělených hvězdiček. Jednalo se například o vytvoření informačních cedulí před výtahy a uvnitř nich, vytvoření „putovní“ schránky důvěry určené především pro ležící klienty, rozšíření nabídky nápojů apod. Těmito opatřeními se nám podařilo posunout se v celkovém hodnocení o jednu hvězdičku výše, takže jsme hodnoceni čtyřmi hvězdičkami z celkového možného počtu pět.

Ing. Petr Mazura
ředitel domova

Služby na pokojích klientů

Pokud nemáte možnost využívat některé služby mimo Váš pokoj (např. z důvodu zdravotního omezení nebo špatného zdravotního stavu), můžete projevit zájem o návštěvu a vykonání následujících služeb na Vašem pokoji:

Knihovna

Donáška knih na pokoj dle zájmu a výběru knih klienta.

Návštěva faráře (pastorační péče)

V případě Vašeho zájmu o duchovní rozhovor Vás může pan farář (paní faráčka) navštívit na pokoji. Chodí k nám zástupci církve katolické, evangelické a československé-husitské, v úterý a v pátek.

Canisterapie (léčba kontaktem se psem)

Canisterapeutka Lucie Novotná dochází do našeho zařízení jednou za čtrnáct dní ve čtvrtek, dle domluvy Vám může pejska položit i na lůžko.

Holič

Dochází v pondělí a ve čtvrtek.

Kadeřnice

Dochází ve čtvrtek.

Pedikúra

Dochází ve středu.

Svůj zájem o službu na pokoji nahlaste, prosím, personálu Vašeho oddělení.

Možnost výběru nápojů

V našem Domově máte možnost vybrat si z nabídky různých teplých a studených nápojů. V průběhu dne můžete konzumovat slazený či neslazený čaj, meltu, bílou kávu, černou kávu. Tyto nápoje Vám personál donáší dle domluvy s Vámi na pokoj.

Na chodbách zařízení naleznete barely s pramenitou vodou Šumavský pramen, ze kterého si můžete vodu sami natočit.

Od června 2016 máte na chodbách k dispozici také nápojové přístroje, ze kterých si můžete nalít chlazené džusy různých příchutí (např. tropické ovoce, meruňka, pomeranč, zázvor, citron, hruška). U přístrojů jsou k dispozici kelímky, které můžete využít.

Klienti na pokojích, kteří nemají možnost si sami nápoje na chodbě natočit, mohou požádat ošetřující personál o jejich donášku. Vše je zdarma.

Další nápoje si můžete zakoupit (nebo po domluvě Vám ošetřující personál nakoupí) v kantýně našeho Domova.

Pitný režim je důležitý, proto věříme, že si z nabídky nápojů v našem Domově vyberete to, co Vám bude chutnat.

Bylo, nebylo...

Ráda bych se s Vámi podělila o několik svých vzpomínek na léta prožitá v našem Domově.

Když se dnes podívám po naší zahradě, musím říct, že se hodně změnila. Já si ještě pamatuji, že byla zahrada vlastně velká louka s několika vzrostlými stromy. Dalo se ji projít jednou – dvěma cestami. Na svém místě stojí starý altánek (u kuchyně), k němu přibýly dva nové a jeden stojí v přední části zahrady a kuchyně.

Trávu na zahradě jezdili sekat pracovníci hřebčina a my jsme ji sušili na seno, které si pak odvezli do hřebčina. A my, jako brigáda socialistické práce, jsme dostali pár korun do pokladny. Vzpomínám si, že jsem nastoupila v červnu do zaměstnání a zrovna se obracelo seno. Já, děvče zemědělstvím nepolíbené, jsem se snažila jak o život, aby neřekli: „Co jsme to zaměstnali?“ A dopadlo to tak, že jsem měla ruce od hrábí plné puchýřů!

V dolní části zahrady, vedle starého altánku u kuchyně, se pěstovala zelenina pro kuchyň. Byly tu brambory, kapusta, cibule, mrkev a nevím, co ještě. Kdysi se o políčko a záhonky staralo několik obyvatel Domova. Ale jak šel čas, schopných klientů ubývalo, pro kuchyň bylo jednodušší zeleninu koupit, a tak se políčko zrušilo. Místo záhonů se vybudovalo hřiště na volejbal, protože se v našem zařízení pořádaly sportovní hry pro zaměstnance. My jsme stříleli ze vzduchovky, skákali v pytlich a hráli v družstvech volejbal!

Taky si pamatuji, že se v našem Domově chovala prasátka. Tam, co dnes stojí garáže na auta, stávaly kdysi chlívky a v nich byli pašíci. Starali se o ně pracovníci údržby v čele s panem Bartoníčkem starším a pomáhali jim někteří schopní klienti. Chov vepřů se tradoval docela dlouho. Pašíci se dokrmovali zbytky jídel z Domova. Když nadešel jejich čas, přišel řezník a byla zabijačka, domácí. V kuchyni řezník s kuchaři připravil prdelačku, prejt, jitrnice, jelítka a vařilo se z masa poražených čuníků. Léta utíkala, nebyli klienti, kteří by pomohli při chovu, údržba měla své práce dost a jistě s tím bylo spojeno mnoho papírové práce. Jaký byl efekt z chovu, nedovedu posoudit, ale chov vepřů byl zrušen.

Co se týče domácích zvířat, vzpomínám, že bylo i období, kdy se v Domově zavedl chov slepic, ale ten skončil brzy.

Pro potěchu klientů se zde objevila Bobina. To byl pes, který pobýval v Domově, měl několik „páníčků“, ale neposlouchal nikoho. Taky špatně dopadl. Ani nevím, jestli to byla ona nebo on. Utíkala, běhala si podle svého, až ji jednou porazilo auto.

Nezbytnou součástí zahrady a Domova byly vždy kočky. Jejich počet se různí. Nejznámějším kocourem je asi Garfield, ale o něm si přečtete více podrobností na jiném místě.

Časem se začala na jednotlivých odděleních objevovat i jiná zvířátka. Zakrslí králíci většinou přerostli do velkých rozměrů. S vodními želvami bylo hodně práce při čištění akvária.

Již několik let stojí na oddělení D4 klec se dvěma papoušky zpěvavými. Na oddělení L1 mají krásné akvárium s rybičkami, klec s králíky a bývala tu i klec s andulkami.

Všechna zvířata, která tu jsou nebo byla, potřebují, aby se o ně někdo staral, krmil je, čistil jim klece nebo s nimi udržoval kontakt. Bez lidí to nejde. A tak to bylo a bude i do budoucna.

*Olga Vomočilová
pracovnice přímé péče*

Náš zvířecí koutek na L1

Chtěla bych se s Vámi podělit o to, jak se u nás na oddělení ocitla naše zvířata.

Tak nejprve **králíci**:

Asi před 5 lety přinesla sestřička Jaruška Bittmannová, která nyní pracuje na D3/D4, velké akvárium. Rozmýšleli jsme se, jaké zvíře do něj pořídíme.

Nakonec jsme se shodli na králíkovi. Vybrali jsme peníze a Jaruška pro něj jela k chovateli do Ústí nad Orlicí. Přivezla strakatého králíčka a my mu dali jméno Filip. Po nějaké době tehdejší pracovník L1 Bohouš Vaníček, velký chovatel králíků a koz, přišel na to, že Filip je vlastně samička. Jméno už jí ale zůstalo.

Za nějaký čas přišla sestřička z L0 Líba Hromádková a nabídla nám druhou samičku králíka – Báru. Její nabídku jsme přijali a tak nám přibyla druhá králice, která je černá. Jelikož se první jmenuje Filip, tak aby jí to nebylo líto, druhou jsme přejmenovali na Evžena.

V minulém roce dostali králíci nový příbytek, krásnou velkou klec. Králíci se nechají chovat a hladit, takže provádějí takovou malou canesteterapii.

Akvárium:

Před 3 lety k nám na oddělení nastoupila nová pracovnice Petra Sluková, která rušila v Liberci v kanceláři akvárium s veškerým vybavením. Řekli jsme si, že by to byl hezký relaxační prvek na naše oddělení. Tak ho přivezla, my ho

zprovoznili, nakoupili rybky. Nějak se nám bohužel nedaří uchovat rybičky, i když se o ně poctivě staráme. Klienti i návštěvy se u něj ale rádi zastaví.

Kocour Garfield:

Nyní je u nás na oddělení jako doma, ale o něm se píše na jiném místě tohoto časopisu.

*Za oddělení L1 Gabriela Ilková
staniční sestra*

Jak Domov ke Garfieldovi přišel

Máme krásnou bezbariérovou zahradu s posekaným trávnickem, keři, kytičkami a stromy. Je tam pěkné posezení, lavičky se stoly k tomu přímo lákají.

Od doby co tu pracuji, už 26 let, se na zahradě potulovaly kočky. Klienti je krmili, ale kočky byly spíše divoké. Na oddělení D4 bydlí paní Drobílková. Je to milovnice koček, často sedává venku a tam ji zaujal zrzek se zelenýma očima. Byl vyhublý a taky zanedbaný. Začala mu kupovat konzervy pro kočky a kocourek ji stále častěji vyhledával na oddělení a pokoji. Měl to snadné, zachránkyně bydlí hned vedle dveří do zahrady. Nebyl rád viděn některými klienty i personálem na oddělení. Paní Drobílková našla ve mně a Květě Blehové spojení. Garfield prošel lékařskou péčí. Musel protrpět kastraci, odčervení a očkování. Křeslo na pokoji bylo jeho. A tak šel čas, jsou to 4 roky, co jsme se ho ujali. Dnes je na oddělení L1. Má se tam moc dobře. V celém zařízení je jako doma. V noci si zamňouká u balkonových dveří na L0, aby ho pustili dovnitř.

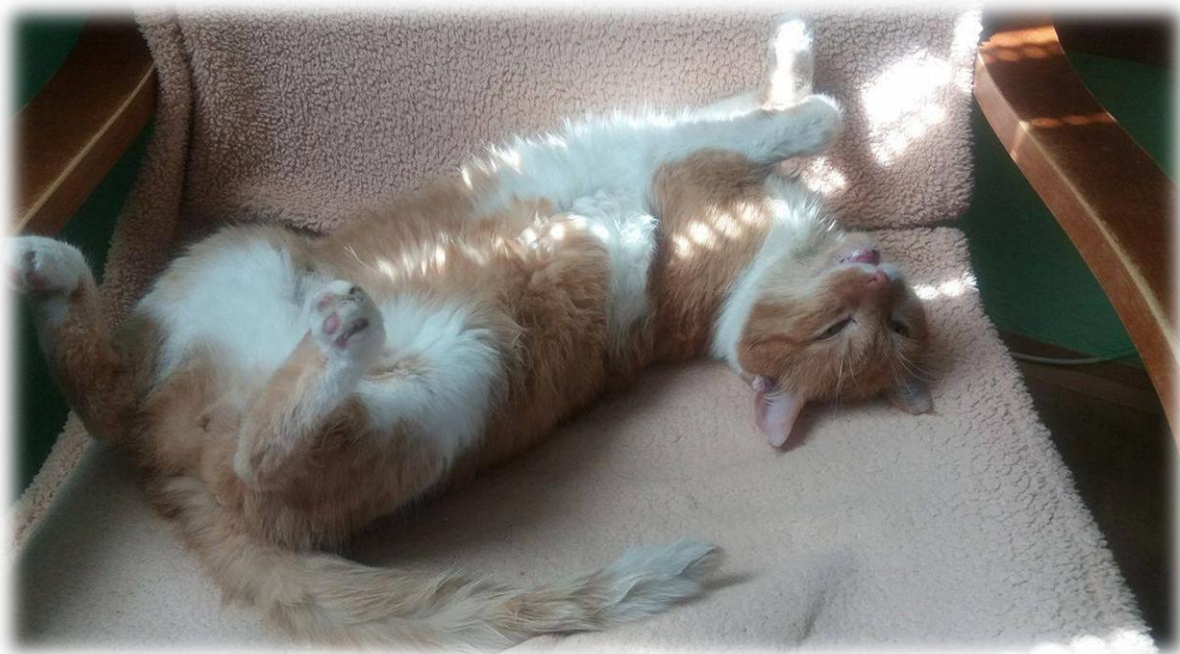

Na jaře letošního roku v sobotu přišel celý smutný a kulhal. Sestřička A. Nováková ho odvezla k doktoru Michalcovi, ten zjistil, že má zlomenou stehenní kost. Dostal injekce na bolest a antibiotika. Během 14 dnů byl fit a už si opět otvírá dveře vyskočením na kliku.

Nevíme, kolik je Garfieldovi roků, ale bude to už kočičí stařeček. V létě mu vytrhali všechny zuby, a tak je na mleté stravě. Jazyček mu vykukuje z tlamičky, ale je spokojený a nemá bolesti.

Vidíte, jak zvířecí stáří je podobné tomu lidskému. Trápí ho různé neduhy, a tak většinu času tráví na křesle nebo na trubkách u rehabilitace a spokojeně si přede.

*Alena Vitvarová
vedoucí přímé péče*

Zvěřinec v Domově

Ve čtvrtek 21. července odpoledne měli naši klienti možnost setkat se s živými zvířaty, neboť náš Domov navštívila paní Olga Němcová z Vilémova u Golčova Jeníkova se svým mobilním zvěřincem. Návštěva proběhla v zahradě Domova a klienti zde mohli spatřit živá mláďata kachny domácí a kachny běžce a také její vejce. A nejen to. Také vejce pštrosí, které si mohli i potěžkat. Z běžnějších zvířat byla k vidění kočka, zakrslý králík, morče a morče bez srsti, ježek a pak další, exotičtější zvířata, jako jsou užovky červené, hroznýš královský, nosál červený, gekončík, cvrčci a strašilka. Na ukázkou pak ještě švábi a velký pavouk (pouze schránky brouků). Klienti se nejen dozvěděli mnoho o zvířatech, která viděli, ale hlavně si je mohli pohladit. Našlo se i několik odvážlivců, kteří si nechali dát za krk hroznýše královského, což je opravdu nevšední zážitek. I přes velké teplo a dusno byl zájem o setkání se zvířaty mimořádný.

*Bc. Helena Plecháčková
sociální pracovníce*

Zleva: pan Petr Fuksa (odd. L0), paní Růžena Jurenková (odd. D3), paní Jiřina Šindelářová (odd. B). Dole pan Otakar Dvořák (odd. L2).

Vystoupení souboru lesních rohů

Ve středu 10. srpna nás v Domově navštívili členové královéhradeckého souboru lesních rohů pod vedením pana Jana Šustra, ve složení tří hudebníků a zpěvačky. Během asi hodinového vystoupení se nám představili členové hradecké filharmonie, kteří zahráli na lesní rohy úryvky barokní hudby např. od Bacha, Vivaldiho, Mozarta, Händela a dalších světových umělců. Některé skladby byly doprovázeny zpěvem. Vše bylo doplněno mluveným slovem. Aby byl umělecký dojem ještě dokonalejší, oblékli se účinkující do dobových kostýmů, které celý zážitek jen umocňovaly. Muži měli na sobě bílé košile s volány, červené žakety a klobouky, dáma zase nádherné široké šaty, klobouk a vše s nezbytnými doplňky. Klientům se vystoupení líbilo, někteří by dokonce uvítali, kdyby trvalo déle. Jelikož pan Šustr má v nabídce i jiná vystoupení, je možné, že s nimi v našem Domově ještě uvidíme.

*Mgr. Petra Linhartová
vedoucí sociálního oddělení*

Výlet na Apolenku

V řadách našich klientů máme i takové, kteří rádi využijí možnosti vyjet se někam podívat mimo Heřmanův Městec. Na středu 7. září jsme proto naplánovali výlet na zvířecí farmu Apolenka v Pardubicích. Tematicky jsme tak uzavřeli letní období, ve kterém jsme nabídli našim klientům dost příležitostí k blízkému kontaktu se zvířaty různých druhů. Že to byla většinou veselá a zajímavá setkání, na která bude řada klientů dlouho vzpomínat, svědčí fotografie z proběhlých akcí.

Na farmu Apolenka jsme vyrazili objednaným nízkopodlažním autobusem. Nutno podotknout, že již samotný nástup do autobusu a usazení se na sedadle by se dalo považovat u většiny klientů s omezenou hybností za součást rehabilitačního cvičení. Velmi jsme ocenili výpomoc našeho zdatného údržbáře Jiřího Blažka, který ve spolupráci s námi pomohl obsadit autobus nejen 23 klienty, ale i 15 vozíky, takže dopravní prostředek byl zaplněn do posledního místečka. A mohlo se vyrazit.

Farma Apolenka primárně slouží pro realizaci hiporehabilitace, tedy komplexní léčebné metody využívající pohyby koňského hřbetu a prostředí okolo koní k terapeutickým účelům. V prostředí zemědělského statku je možné se nejčastěji setkat s koňmi, ale my jsme měli možnost se přesvědčit, že se farma postupně rozrostla v takovou malou zoologickou zahradu. Milou a hovornou průvodkyní po farmě nám byla Bc. Lenka Janková, která nám při pěším okruhu povyprávěla o přítomných zvířatech, jejich původu a příběhu, jak se na farmu dostala. Hned na prvním stanovišti jsme kromě klasických domácích zvířat jako koz a telátka měli možnost stanout tváří v tvář velbloudovi Abdulovi. Protože jsme se na návštěvu farmy dobře připravili a vezli jsme s sebou zásobu nasušeného chleba, velbloud Abdul jako jeden z prvních ocenil naši pohostinnost. Evidentně mu nabízená strava chutnala, což pocítil pan Fuksa doslova „na vlastní prsty“. Skus velblouda našťestí nebyl razantní, takže jsme nemuseli hned po příjezdu vyhledávat pardubickou chirurgii. U nosála Rýši nás cedule již předem varovala, abychom nestrkali prsty ke kleci, takže jsme tuto medvídkovitou šelmu pozorovali jen zpozzdáli.

V další ohradě se již na pohlázení a nakrmení těšili poníci, lamy a kozy. Svým hýkáním nás již na dálku zdravili oslíci, u nichž jsme obdivovali velkou škálu zbarvení. Že osel může být opravdu tvrdohlavé zvíře, se ukázalo vzápětí, kdy jeden známý „oslí útěkář“ pronásledoval pana Vodehnala a chvíli to vypadalo, že s námi nastoupí do autobusu, jak se s panem Vodehnalem spřátelil.

Klientům se na výletě nejvíce líbilo to, že řadu zvířat si mohli nejen prohlédnout, ale také pohladit a dokonce „pomuchlat“. Koťata bývají

přítomna v řadě hospodářství a domácností, ale hladit si takové kvíkájící týdenní selátko, to se každému jen tak nepoštěstí. Paní Janovská se zase přátelila s morčátkem, kterých zde měli plnou voliéru a k našemu údivu zde žijí v poklidném souladu s andulkami a papoušky.

Po prohlídce areálu jsme využili stinného posezení poblíž velblouda Abdula a pochutnali si na řízkách. Pak už jsme jen zamávali zvířatům, vyfotili společnou výletní výpravu u budovy s hlavou koně a zaveleli k odjezdu. Do Domova jsme se vraceli plní zážitků a výletně unavení.

Dnes, kdy píše tento článek, už se nás klienti dotazují, kdy zase někam pojedeme, a my máme námět k přemýšlení, jaká další zajímavá místa napláňovat na budoucí rok k výletům.

*Mgr. Lenka Kellerová
sociální pracovnice*

Zleva: velbloud Abdul, pan Jiří Fenyk, paní Hedvika Janečková, paní Bohumila Moškaničová, v pozadí pracovnice přímé péče Jana Jandáčková a pan Ján Krištof.

Sportovní hry v Lamperticích

Rok se s rokem sešel a opět jsme dostali pozvání na sportovní hry v Lamperticích. Letos připadlo sportovní klání v kuželkách a šípkách na pátek 16. září. Pozvání je vždy pro dvě osoby. V tomto roce náš Domov na sportovních hrách reprezentovaly dámy, a to paní Bohumila Moškaničová a paní Věra Procházková, obě z oddělení D3. Účast na sportovních hrách představuje pro sportovkyně celodenní výlet, neboť Lampertice jsou v Krkonoších a cesta autem trvá hodinu a půl až dvě. Doprovod oběma našim sportovkyním dělala Helena Plecháčková ze sociálního oddělení a Vít Bartoníček, který nás v hustém pátečním silničním provozu bezpečně dovezl tam i zpět, a za to mu patří velký dík.

Sportovní den byl zahájen po deváté hodině novým panem ředitelem Ing. Viktorem Selingerem. Po přivítání a úvodní řeči už vypuklo samotné sportovní klání ve dvou disciplínách – v kuželkách a v šípkách, kterého se zúčastnili zástupci 12 krkonošských domovů pro seniory a my z Heřmanova Městce.

Obě naše závodnice šly do bojů o krásné poháry s plným nasazením a za své výkony se rozhodně nemusely stydět. Ještě před vyhlášením výsledků byla losována tombola a pro zpestření a obveselení všech přítomných měli organizátoři připravenou soutěž i pro doprovody. V rámci této soutěže bylo nutné v co nejkratším čase otevřít láhev s patentním uzávěrem, naplnit ji rýží a opět uzavřít. Pro mnohé byl problém už v samotném otvírání a zavírání láhve. Stylů, jak naplnit láhev, se našlo mnoho a soutěž byla napínavá i zábavná, o čemž svědčilo i mohutné povzbuzování od klientů a klientek. Vyvrcholením celého dne bylo vyhlášení výsledků sportovního klání. Poháry byly připravené pro tři nejlepší výkony v každé soutěži, ale protože všechny výkony si zasloužily ocenění, tak všichni účastníci sportovních her dostali Pamětní listy. Jeden ze šesti pohárů putoval také do Heřmanova Městce, a to díky výkonu paní Moškaničové v kuželkách, která získala stříbrný pohár.

Po vyhlášení výsledků a zasazení památné lípy v areálu Domova jsme pojedli výborného guláše a začala volná zábava při živé hudbě.

Během celého dne vládla příjemná atmosféra, kterou podpořilo jak úžasné a lákavé občerstvení, tak krásné slunečné a přiměřeně teplé počasí.

*Bc. Helena Plecháčková
sociální pracovnice*

Jak u nás probíhá muzikoterapie?

V lednu letošního roku nás v našem Domově navštívila paní Eva Motyčková a seznámila nás s hudebními nástroji, které nejsou úplně tradiční (např. didgeridoo, tibetské mísy, ústní harfa a další) a na něž nám zahrála a zároveň nám vysvětlila jejich pozitivní vliv na naše zdraví. Zavřít oči, zaposlouchat se do hudby a snít. Většina z nás při té hudbě usíná, a to je prý účel relaxace. Vzhledem k tomu, že se nám to líbí, rádi se těchto sezení zúčastňujeme.

*klientka z odd. B Jiřina Šindelářová,
účastnice muzikoterapie*

Poznámka redakce: Muzikoterapie u nás probíhá jednou měsíčně v pondělí v jídelně oddělení D3. Program je určený pro omezenou skupinu klientů. Pokud byste měli zájem se programu účastnit, nahlaste to prosím na sociálním oddělení.

Přehled akcí konaných v našem Domově od července do září

Červenec

4. 7. 2016	muzikoterapie
7. 7. 2016	canisterapie
12. 7. 2016	pěvecký kroužek
13. 7. 2016	country vystoupení
21. 7. 2016	zvěřinec na statku paní Němcové
22. 7. 2016	canisterapie
25. 7. 2016	kino – promítání filmu <i>Jarka a Věra</i>

Srpen

5. 8. 2016	přehlídka psů
10. 8. 2016	lesní rohy z Hradce Králové
11. 8. 2016	canisterapie
22. 8. 2016	kino – promítání filmu <i>Lucerna</i>
23. 8. 2016	pěvecký kroužek
24. 8. 2016	canisterapie
29. 8. 2016	muzikoterapie

Září

3. 9. 2016	výlet na závodiště v Pardubicích
6. 9. 2016	vyjížděky s koňmi
7. 9. 2016	výlet na Apolenku
8. 9. 2016	canisterapie
9. 9. 2016	Divadlo Slunečnice – Muzikoterapie aneb léčba hudbou
13. 9. 2016	pěvecký kroužek
16. 9. 2016	kavárna
16. 9. 2016	sportovní hry v Lamperticích
19. 9. 2016	kino – promítání filmu <i>Týden v tichém domě</i>
22. 9. 2016	canisterapie
26. 9. 2016	muzikoterapie

O barevně zvýrazněných akcích se dočtete více
na stránkách tohoto čísla časopisu.

Něžný obr a hadrová panenka

Možná jste si už všimli, že se toto vydání časopisu snažíme tematicky zaměřit na zvířátka a vše okolo nich. Už jste se mohli dočíst, jak to s chovem všelijakého zvířectva v Domově vypadalo dříve, jak je tomu dnes, prázdninové akce byly věnované také našim chlupatým, opeřeným, čtyřnohým a jiným kamarádům s něnou tváří. Na dalších stránkách časopisu Vás čeká ještě třeba rozhovor s canisterapeutkou. Přestože byste to z názvu mého článku asi jen těžko poznali, chtěla bych i já přispět svou „troškou do mlýna“ a přiblížit Vám dvě zajímavá plemena koček, jejichž jsme s manželem (někdy více a někdy méně) pyšnými majiteli.

Maya – mainská mývalí kočka

Mainská mývalí kočka je největším domestikovaným plemenem koček. Je to tedy největší kočka, se kterou se můžete v domácnostech setkat. Průměrná váha dospělého zvířete se pohybuje okolo osmi kilogramů, ale není výjimkou, kdy kocouři váží klidně i čtrnáct kilogramů (a to nejsou žádní otesánci, ale naopak vyrýsovaní svalovci). Naše Maya je v tomto ohledu takový „záprdek“, poslední koťátko z vrhu, nyní na hranici dospělosti vážící „pouhých“ pět kilogramů. Kromě obřích rozměrů (od čumáčku po špičku ocasu mohou

měřit klidně 130 cm) a značné váhy je pro mainské mývalí kočky typická nádherná polodlouhá srst, velmi dlouhý huňatý ocas, štičky na uších připomínající rysa a výhradně přirozené zbarvení srsti. Přírodní, původně divoké plemeno v tomto prostě nezaprou.

Tato rasa koček se původně vyskytovala v USA, ve státě Maine. Odtud je také odvozen její název. Traduje se, že mainská mývalí kočka je křížencem obyčejné kočky domácí a mývala, což je ale geneticky nemožné ☺

A proč zrovna „něžný obr“? I přes svůj velký vzrůst a impozantní vzezření bývají mainské mývalí kočky velmi přátelské, milují lidi, mají rády společnost a dobře vycházejí s dalšími kočkami, psy i s dětmi. Už od útlého věku jsou velmi hravé a zvědavé, což jim vydrží až do pozdní dospělosti. Přispívá k tomu i fakt, že se mainské mývalí kočky vyvíjí velmi pomalu a zcela dospějí až kolem věku tří let nebo dokonce ještě později.

A ještě jedna zajímavost na závěr. Mainské mývalí kočky nemňoukají. Jejich hlas je podobný vrkání holubičky a bývá tichý až stydlivý, což u tak velké kočky někdy působí až komicky.

LUCIÁN – RAGDOLL

Aby Maye nebylo v době naší nepřítomnosti smutno, pořídili jsme jí před rokem kamaráda. A aby se před tak velkou a chlupatou kočkou necítil méněcenně, je to ragdoll – druhé největší plemeno chované v domácnostech. Pravým jménem Jantar Ragbur, pro nás je to ale Lucián, nebo ještě častěji Lucin či Bělouš.

O mainských mývalích kočkách jste už možná někdy zaslechli, ale pokud nejste zběhlí v chovu koček, může pro Vás být ragdoll úplně neznámým pojmem. Toto plemeno vzniklo ale už v 60. letech a jeho kořeny

sahají opět do USA. (Jak jinak – chceme přece, aby si naše kočky rozuměly ☺) Název plemene v překladu znamená „hadrová panenka“ a odkazuje tak na až extrémní důvěru a povolnost těchto koček. Jakmile ji totiž zvednete do výšky, zcela se uvolní jako hadrová panenka a nechá si téměř všechno líbit. Kočky tohoto plemene prakticky nikdy neškrábou. Z nepříjemné situace se snaží v první řadě uprchnout, než aby byly nuceny použít své „zatahovací zbraně“.

V Encyklopedii koček (její autorkou je Esther J. J. Verhoff-Verhallenová) se o původu plemene píše toto: „Houževnatě se udržuje báchorka, že v Severní Americe byla pramáti ragdollů poražena automobilem. Kočka, bílá peršanka, tuto nehodu přežila, ale její charakter doznal nápadné změny. Stala se velice dobromyslnou, a když ji někdo zvedl, její tělo ochabovalo jako hadrová panenka. Koťata, která porodila, zdědila její mírnou povahu. Každý, kdo se někdy trochu ponořil do genetiky, ví, že tento příběh nemůže být pravda.“ Každopádně je ragdoll velmi poddajná kočka, s velkou důvěrou k člověku i k dalším zvířatům. Z tohoto důvodu se nedoporučuje nechávat ho venku samotného bez dozoru. Bez problémů by se nechal odnést někým cizím. Svého „páníčka“ ale miluje. V tomto si nezádá se psem. Většinou si oblíbí jednoho člena rodiny a toho potom následuje jako pes a jeho láska je bezbřehá.

Mezi zvláštnosti tohoto plemene patří fakt, že koťata se rodí zcela bílá a až později (přibližně po 10 dnech) se objevují odznaky (zbarvení) na obličeji, uších, ocase a nohách. Ragdollové žijící v teplejším prostředí zůstávají bělejší, naopak, pokud chodí ven do chladnějšího počasí a více si olizují srst, zbarví se intenzivněji. Dospělé kočky váží okolo pěti kilogramů, kocouři přibližně o tři kila víc. Takže opět žádní drobečci.

Obě představená plemena koček jsou velmi inteligentní, hravá a přítulná, mimořádně vhodná k dětem. To poslední jsme zatím nemohli posoudit, ale už brzy se to dozvíme. Přestože obě zdobí polodlouhá velmi hustá srst, nevyžaduje žádnou zvláštní péči. Stačí jednou týdně vyčesat kartáčem, o ostatní se postarají sami majitelé kožíšku a příroda. Přesto (obzvláště v jarních a letních měsících) budete mít dům plný chlupů. Pokud toužíte po kočičím miláčkovi, který nelíná, můžete si pořídit bezsrstou kočku sphynx. Ale o té až někdy příště...

Mgr. Petra Holubová, šéfredaktorka

Kdo je kdo v našem Domově

Vzhledem k tematickému zaměření tohoto čísla časopisu jsme ze zaměstnanců oslovili pro rozhovor velkého milovníka přírody, pana Pavla Hubáče. Z povídání s ním na Vás dýchne čerstvý horský vzduch, zaslechnete pípnutí vlaštovky a cvaknutí fotoaparátu – jeho fotografie zdobí mimo jiné obálky časopisů Náš domov.

Jak dlouho a v jaké funkci v našem Domově pro seniory pracuješ?

„Pracuji zde od 1. prosince 1987, tedy téměř 29 let, na pozici údržbáře.“

Jaké byly Tvoje předchozí pracovní zkušenosti?

„Vyučil jsem se jako mechanik elektronických zařízení pro Cementárnu v Prachovicích, kde jsem po vyučení asi dva roky pracoval. Následně jsem se oženil a odstěhoval do Světlé nad Sázavou, kde manželka pracovala ve sklárnách. Táhlo nás to ale zpět do Heřmanova Městce, takže po třech letech jsme se do rodného města opět vrátili a nastoupil jsem jako údržbář do domova pro seniory – v té době zde pracoval jako údržbář můj tchán, Vít Bartoníček.“

Co Tě baví na práci v DPS?

„Práce je různorodá, to mě zde na práci asi nejvíce baví. Dříve jsem pracoval spíše jako elektrikář, později jsem začal pracovat i se dřevem. Ze všeho nejvíc mě baví práce na zahradě – kdyby bylo na mně, nemusel bych dělat nic jiného. Souvisí to s tím, že jsem v přírodě rád, je to můj velký koníček.“

Je něco, z čeho máš radost, co se Ti za dobu Tvého působení podařilo?

„To se dá těžko říct. Mám radost z drobností. Každá práce, která se mi povede, mi udělá radost. Když něco nejde a pak se mi to podaří, mám z toho dobrý pocit. Moje krédo je: 'Z drobností se skládají velké věci.'“

Slyšela jsem, že jsi měl velkou zásluhu na záchraně vlaštovek sídlících u našeho domova pro seniory? (pozn. red. zmínka v článku paní Rouskové v úvodu tohoto čísla časopisu)

„To bylo tak. Kdysi, když se topilo v uhelné kotelně, sídlily vlaštovky tam – měly tam 3–4 hnízda. Další jedno hnízdo bylo nad dveřmi dílny od zahrady – museli jsme nechávat otevřené dveře, aby tam mohly létat. Vždy jsme se těšili,

až přiletí. V kotelně se však časem udělal sklad se dřevem. Trus vlaštovek znečišťoval materiál. Učinili jsme pokus, jak to vyřešit, ale nepomohlo to, takže jsme museli začít dílnu zavírat a tudíž i vlaštovky zmizely. Letos se najednou po mnoha letech objevily a začaly lepit hnízdo na sklo od světla. Dali jsme jim tam hadr, za pomoci kterého si hnízdo postavily. Protože trus vlaštovek znečišťoval prostor pod hnízdem, připevnil jsem desku pod světlo na ochranu. Vlaštovky zde vyvedly na jaře mladé a teď mají nějaké další mladé, ale máme obavy, jestli je stihnou vychovat, než odletí. “

Máš nějaké plány či cíle pro další práci?

„Moje plány a cíle vyplývají z provozu v Domově – práce se přizpůsobuje dle situace, řeší se, co je potřeba. Z konkrétních věcí – v nejbližší době potřebuji dodělat almány do dílny ručních prací, aby měli kam ukládat materiál na tvoření. Na oddělení L0 je zapotřebí vytvořit obložení na zeď, které se při malování strhalo. “

„Aktuálně se těším na dovolenou – od jara a celé léto jsem větší dovolenou neměl kvůli nutným pracem zde v Domově (pozn. red. rekonstrukce kuchyně), ale i doma – prováděl jsem rekonstrukci rodinného domu, takže na dovolenou nebyl čas. “

Kam se chystáš na dovolenou?

„Pojedeme s manželkou do západních Tater. Máme rádi hory, kopce, různé měnící se počasí v horách, rádi pozorujeme východy a západy slunce, mně osobně se velmi líbí atmosféra mlh v nížinách. Líbí se nám příroda v jakémkoliv počasí. Z míst, kam rádi jezdíme, jsou to hlavně Jeseníky, dále Rychlebské hory, Saské Švýcarsko a Slovensko. “

Co Tě dále baví ve volném čase? Čím si takzvaně dobíjíš baterky?

„Při toulkách přírodou s manželkou také fotografujeme. Snažíme se zachytit hezkou přírodní atmosféru. Je úžasné, když člověk prochází mlhou v nížinách, vystoupá výše a najednou se zde rozjasní, všude klid, jen ticho a hlas přírody – takové chvíle jsou nezapomenutelné. Někdy vstáváme za tmy a jdeme se podívat na svítání. (pozn. red. fotografie manželů Hubáčových si můžete prohlédnout na chodbě oddělení D4 před jídelnou Domova)

„Postupně jsme si s manželkou nakoupili spousty objektivů, fotíme i na makro = nablízko různé květiny, živočichy. Převážnou část obsahu našich batohů na cestách tvoří fotopotřeby – fototechnika váží 6 – 7 kg. “

Je ještě nějaká aktivita, která Ti tzv. dobíjí baterky?

„Chodím rád běhat. Oběhnu park Palác směrem k Uherčicím, první polovina je do kopce, celkem je to trasa asi 10 km. Dříve jsem chodil běhat asi 2x týdně, v poslední době jsem musel přerušit kvůli naražené noze, ale chybí mi to. Když jsem naštvaný nebo se mi něco nevede, během si vyčistím hlavu a vyžene to veškeré moje chmury.“

Co bys přál (vzkázal) našim klientům?

„Aby byli zdraví a radovali se z každé maličkosti, protože větší věci už třeba ani nepřijdou. Já mám radost, když ráno ve zdraví vstanu, že vyjde sluníčko nebo že třeba prší a je vláha. Snažím se dívat se na věci pozitivně. Snažím se připomínat si úsloví: 'Když nejde o život, jde o h...o.'“

Co bys přál (vzkázal) našim zaměstnancům?

„Přeju jim vše dobré. Práce v domově pro seniory je fyzicky a psychicky náročná. Proto pracovnímu kolektivu Domova i klientům přeji, aby zde bylo co nejvíce těch, které práce baví a dává jim smysl.“

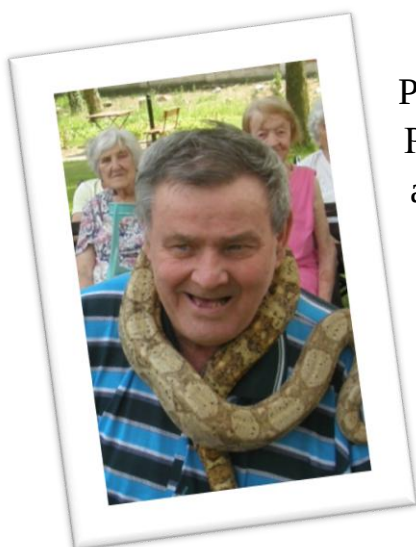
Máš nějaké přání?

*„Mám spousty malých přání – aby moje nohy vydržely dlouho chodit po horách a aby se mi připletla do cesty krásná přírodní atmosféra, jako v Jeseníkách, když se mlhy rozestoupí a objeví se slunce v přírodě v plné kráse.,,
„Svým blízkým a všem ostatním bych samozřejmě přál, aby byli zdraví.“*

Děkujeme za rozhovor.

Jedna z fotografií manželů Hubáčových.

Pan Petr Fuksa (67 let) bydlí v našem Domově již 13 let. Pravidelně a rád se účastní všemožných kulturních a sportovních aktivit, ve sportu nás jezdí reprezentovat i do jiných zařízení pro seniory. Co je záviděníhodné – neopouští ho smysl pro humor a úsměv na rtech. V rozhovoru s ním se dočtete o jeho dřívějším životě a vztahu ke koním.

Kde jste se narodil, kde jste žil?

„Narodil jsem se v Dolní Rovni u Holic, bydleli jsme zde s rodiči. Ve dvanácti letech jsem se zde poprvé dostal ke koním – běhal jsem k jednomu sousedovi, strojil jsem je, zapřahal. Od mládí jsem byl zvyklý na zvířata – chodil jsem matce vypomáhat do kravína – pomáhal jsem jí třeba, když připouštěla telata pod krávy, pomáhal jsem i krmičovi. Doma jsme měli také prasata a kozy.“

Co jste ve svém životě dělal, kde jste pracoval?

„Pracoval jsem v JZD v Rovni, kde jsem nejdříve krmil prasata. Poté jsem šel do statku ke koním, který spadal pod Státní statky Dražkovice. Zde měli asi 18 párů koní. Jezdil jsem s nimi a rozváželi jsme lidem řepu, vozilo se kravám chrástí.“

„Koním jsem nosil kostkový cukr. Když jsem je zapřáhl do vozu, valach mě táhl ke dveřím, aby dostal cukr. Měli jsme tam narezlou kobylu Pepinu, pak jednoho hnědáka s hvězdičkou na čele, který měl jméno Major. Na valachovi jsem si párkrát zajel. Byli tam různí koně s různými povahami.“

„Jezdili jsme s koňmi i na závody (např. na Vozatajskou), které JZD mezi sebou pořádaly. Byli jsme i v Babiččině údolí, vyhráli jsme tam tři mixéry. Se žokejem Zdendou Havlíkům, který se vyučil v Kladrubech, jsme jeli na Zlatou podkovu.“

„Pak jsem se oženil a bydleli jsme v Litětínách, později jsme se stěhovali do Kolodějů, kde manželka krmila jalovice, chodil jsem jí občas pomáhat. Krmil jsem tam bejky. Chvillemi to byla nebezpečná práce, byli mezi nimi i zlí bejci.“

„Jezdil jsem vypomáhat dalším statkářům s koňmi – koně jsem vypouštěl do ohrady, vyhazoval hnůj, pomáhali jsme kováři z Uherska kovat koně. Jednou jsme jeli pomáhat kovat koně také do Chlumce nad Cidlinou.“

Vypadá to, že Vám byla práce i koníčkem.

„U koní mě to bavilo. Hodně mě naučil pan Seidl, původem ze Slatiňan. Jejich rodinu vystěhovali do Rovně. Pomáhal jsem mu na Jezdeckém dni. Na kobyle Hvězdě jsem jezdil i bez sedla – pořádně jsem se zaklesl nohama a držel se.“

„Později jsme se přestěhovali do Sezemic a pak jsme koupili rodinný dům v Klešicích. Začal jsem pracovat v Rybitví ve výrobě barev. Byla zde sranda – měli jsme jednoho kolegu, který se jmenoval Červený. Spolupracovníci se jednou na něj domluvili a namočili ho do červené barvy – ten vypadal! Na koně jsem ale nikdy nezapomněl.“

Co jste ještě rád dělal ve volném čase?

„S kamarády jsme v mládí jezdili na kolách, měli jsme v Rovni partu. Když mi bylo asi 12, chytal jsem v bráně při fotbalových zápasech. Od mládí jsem velký sportovní fanoušek. Ještě v Rovni jsem chodil fandit bráchovi – hrál za oddíl házené. V Sezemicích jsem jezdil fandit s dorostem. A zde v Heřmanově Městci jsme chodili s kamarádem Lubošem fandit dospělým fotbalistům, jezdili jsme s nimi autobusem na zápasy i mimo město, např. do Moravské Třebové. Ještě nyní se občas se synem jdeme podívat na zápas na fotbalové hřiště.“

Je něco, co byste ve svém životě změnil?

„Ne. Tvrdě jsem v životě pracoval, tak je dobré, že si můžu teď důchod užívat.“

Kdo je Vám blízký?

„Chodí za mnou každou sobotu na návštěvu syn a občas přijde i dcera s vnučkama. Ted' čeká třetí dítě a bude to kluk.“

Jak jste spokojený v našem domově pro seniory, co se Vám zde líbí?

„Líbí se mi tady všechno. Nejvíce, že jezdíme na výlety a různá sportovní utkání.“

Je něco, co byste chtěl v DPS změnit?

„Byl bych rád, kdyby už začali vařit teplé večere. A nechutná mi čaj, který se ted' vaří, je dost sladký. Jsem rád, že už opět začali vařit meltu.“

Máte nějaké přání?

„Vždycky jsem se chtěl naučit hrát na harmoniku, ale nebyly na to peníze.“

Co byste vzkázal nebo popřál ostatním klientům?

„Přeju jim hodně zdraví a abychom byli kamarádský jako doted.“

Co byste vzkázal nebo popřál zaměstnancům?

„Aby se jim dařilo.“

Jaký máte recept na vitalitu?

„Důležité je dodržovat dietu.“

„Legrace a smysl pro humor.“

Děkujeme za rozhovor.

Rozhovor s canisterapeutkou Lucií Novotnou

Jak byste nám přiblížila pojem canisterapie?

„Pro canisterapii existují odborné definice, jako jsou např. metoda pozitivního psychosociálního a fyziorehabilitačního působení speciálně vedeného psa na potřebné osoby nebo pomocná psychoterapeutická metoda. Pro mě je to „léčba psí láskou“. Kontakt se psem, to je pohlázení pro duši i tělo. Když se na Vás pes podívá těmi svými upřímnými kukadly, když Vám olízne ruku, podá packu, přitulí se, život vám zružoví a najednou zapomenete na svá trápení a bolesti...“

Jak jste se dostala k tomu být canisterapeutkou a jak dlouho tuto činnost děláte?

„V březnu roku 2009, kdy jsem pracovala v pojišťovně a kdy odešla do psího nebe moje první chovná fenka bernského salašnického psa, jsem si uvědomila, že už nechci chodit do práce, která mě vysává, při které odjíždím na celý den z domu, a moji psi na mě smutně u brány čekají. Rozhodla jsem se, že budu dělat práci, při které budu se svými psy trávit čas. Jen jsem své přání vyslovila, začaly mi do cesty přicházet ty správné informace. Mamka mi přinesla vystřižený novinový článek o canisterapii a u něj byla fotka paní se dvěma bernskými salašníky; přijela kamarádka a vyprávěla mi o paní, která se canisterapií zabývá; potkala jsem lidi, kteří canisterapii již vykonávají... Prostě jsem pochopila, že je to ta správná cesta. Opustila jsem tedy kancelářskou práci a stala se členkou občanského sdružení Auracanis, které mi předalo potřebné informace, umožnilo praxi v zařízení, vybavilo pomůckami. V červnu 2009 jsem si udělala se svou druhou 'berňačkou' canisterapeutické zkoušky, v srpnu přišla

poptávka po canisterapii od speciální školy v Hradci Králové a od září 2009 jsem tam začala s pejsky jezdit. A jezdím tam jako canisterapeut už 7 let. “

Co se Vám na canisterapii líbí?

„V dnešní uspěchané době a době moderního způsobu života jsme stále víc odvráceni od přírody. Ale my součást přírody jsme a samozřejmě nám kontakt s ní chybí. Proto se lidé stále častěji obklopují zvířaty, hlavně psy, aby si tento deficit nějak vyrovnali. A canisterapie tento 'dotek přírody' umožňuje. A mám radost, když vidím, jak skrze psa klient překonal strach, osvojil si novou činnost a tím získal sebedůvěru, získal jistotu, uklidnil se, začal komunikovat a spolupracovat. “

Jaký pes je vhodný pro výkon canisterapie?

„Canisterapeutický pes by měl v první řadě milovat lidi. Psa naučíme povely, chůzi na vodítku, různé cviky a triky, ale lásku k lidem ho nenaučíme. Naopak ho můžeme nevhodným výcvikem o tuto vzácnou vlastnost připravit a psa zradit. Dále by měl být klidný, vyrovnaný, dobře ovladatelný, čistý a 100% zdravý. “

Navštěvujete ještě jiná zařízení?

„Ano, kromě Vašeho Domova navštěvuji podle potřeby Domov klidného stáří v Radimi, Senior rezidenci v Chrudimi a ve školním roce jezdím do výše jmenované speciální školy Daneta v Hradci Králové.“

Co ráda děláte ve volném čase?

„Ve volném čase se věnuji hlavně péči o své čtyřnohé kamarády. Mám sedm psů, se kterými chodím každý den na procházku za naši obec na louky u řeky Loučné. Občas s nimi jedu na výstavu, na výcvik nebo na 'psí tábor'. Mám chovatelskou stanici bernských salašnických psů a miniaturních jezevčků, takže se věnuji chovu. Také držím holandské zakrslé kozy a slepice Australky. Miluji moderní a vážnou hudbu a chodím na spontánní tanec. Ráda vařím a čtu knihy o zdravém životním stylu.“

Co byste vzkázala našim klientům?

„Vašim klientům vzkazuji, že se na návštěvu u nich vždycky moc těším, že si vážím jejich důvěry a důvěry vedení Domova, které se rozhodlo pro spolupráci se mnou a s mými čtyřnohými kamarády. A přeji jim, aby v příjemném prostředí a mezi ochotným personálem žili spokojený život.“

Děkujeme za rozhovor.

Sbírky víček i nadále pokračují

I nadále pokračujeme ve sběru víček – plastových a železných. Pivaři se o prázdninách tolik nečinili a dali pravděpodobně přednost svěžímu nealku, protože za léto jste nám donesli 44 kg železných víček. I toho si ale ceníme a všem sběratelům děkujeme. Prosíme jen, abyste víčka – plastová a železná – třídili zvlášť a odevzdávali je v oddělených pytlích.

Stejně tak můžete pokračovat ve sběru pomerančové kůry.

Děkujeme.

sociální oddělení

Herní koutek pro děti a dospělé v kulturní místnosti

Pokud za Vámi do našeho zařízení chodí na návštěvu děti, můžete s nimi zavítat do velké kulturní místnosti v 1. patře, kde je malý herní koutek pro děti i dospělé. Pro menší děti jsme zde připravili časopisy na prohlížení či vyplňování, omalovánky, velké i malé skládací puzzle, balon a další hračky.

Se staršími dětmi nebo i se svými dalšími blízkými můžete strávit návštěvu hraním minifotbálku, házet na terč šipkami, ve skřínce naleznete šachy, karty, domino, kvarteto, piškvorky, hru Člověče, nezlob se.

V případě, že by Vaši rodinní příslušníci měli doma nějaké použitelné nepoškozené hry či hračky, které by chtěli do herního koutku našeho Domova věnovat, budeme rádi, pokud nám je přinesou do kanceláře sociálních pracovníků. Děkujeme.

**Přejeme Vám příjemnou návštěvu a příjemné hravé chvíle
s Vašimi blízkými.**

Trénujeme paměť

V minulém čísle časopisu jste si pohráli s čísly a s citáty známých osobností.

Z číselné řady jste vyvodili vtipný citát o manželství od Agathy Christie: Archeolog je ideální manžel. Čím je jeho žena starší, tím je pro něj zajímavější.

Naopak do následující číselné řady jste převedli citát Alexandra Dumase ml.: Manželství je tak těžké, že ho musejí nést dva, často i tři. (1 12 5 24 1 14 4 18 5 4 21 13 1 19 13 12 12 1 14 26 5 12 19 20 22 9 10 5 20 1 11 20 5 26 11 5 26 5 8 15 13 21 19 5 10 9 14 5 19 20 4 22 1 3 1 19 20 15 9 20 18 9.).

Správné odpovědi nám doručilo 5 klientek a z těch odborná komise ve složení pana ředitele Ing. Mazury, Mgr. Linhartové a paní Marvanové vylosovala výherkyni – **paní Jarmilu Ježkovou**, kterou jsme za její snahu odměnili kosmetickým balíčkem.

A nad čím si můžete lámat hlavy tentokrát?

VYTVÁŘENÍ SLOV Z PÍSMEN

Z písmen, která jsou obsažena v následujících slovech, se pokuste vytvořit co nejvíce dalších slov.

např. ze slova NELAHOZEVES

lze vytvořit slova: ves, hon, sen, hlas, zlo, Nela,...

Napište nám alespoň 10 slov (mohou to být i jména), která lze vytvořit ze slov:

STRAKAPOUD

KOPRETINA

MANDARINKA

Své dílo přineste na sociální oddělení do 18. listopadu 2016 a možná se i Vy stanete výhercem. I když největší odměnou Vám je, že luštěním podobných úloh se snažíte něco dělat pro svůj mozek a nenecháváte odumírat Vaše mozkové buňky.

*Mgr. Lenka Kellerová
sociální pracovnice*

OSMISMĚRKA

Mezi chovateli: „Co teď děláš?“ „Křížím včely s můrami.“ „Probůh, a proč?“ „Aby mi sbíraly **TAJENKA MÁ 9 PÍSMEN.**“

P	Ř	E	T	V	Á	Ř	E	N	Í	E
Í	A	H	E	M	A	Z	Á	K	Z	O
E	N	R	O	T	O	Z	S	R	D	D
N	Š	T	I	R	V	V	E	D	A	A
E	A	K	E	N	A	V	Í	Ř	H	F
V	R	N	V	Č	E	L	Y	O	Á	A
Ý	B	K	I	Í	Ú	V	Á	K	K	N
H	A	N	T	Ý	R	K	A	T	O	A
O	A	Í	Ě	A	C	A	U	Ý	K	K
D	D	Ž	B	Á	N	P	Á	R	K	Y
A	N	E	O	Z	N	Á	M	I	T	I

BARVY
BRAŠNA
DŽBÁN
EROZE
EVERZE
FARÁŘ
HANTÝRKA

HORAL
HŘÍVA
KANAFÁ
KNÍŽE
LÁTKY
NÁŘEZ
NEOZNÁMIT

NEVÝHODA
OBĚTI
ODDÍL
PÁRKY
PŘETVÁŘENÍ
PUTKA
RÝTKO

ŠVAČINA
ŠKVÍRA
TRNČÍ
ÚČETNÍ
VERŠE
ZKÁZA

Převzato z internetové stránky <http://www.krizovkarsky-raj.cz/>

Správné řešení naleznete na straně 37.

SUDOKU

	8	2		3				
5	3	9	8	4		7	1	2
7	1				9			
9		7	5	6			4	
3			4	1	7	2	8	
8	4	1						7
1	9							5
	7	3	9	2	5	1	6	8
2	5	6	1			9	7	3

5	2	6	9	7	3			8
9	1	7	4			6		
	3	8	2	1				
	7	5		6	2		4	9
	8	9	1		7		5	6
3	6	4	8			7	2	1
						9		4
6	4	2			8			
	9					2	8	5

Převzato z internetové stránky <http://www.krizovkarsky-raj.cz/>

Správné řešení naleznete na straně 37.

Tajenka osmisměrky ze strany 35:

MED I V NOCI

Správné řešení SUDOKU ze strany 36:

6	8	2	7	3	1	5	9	4
5	3	9	8	4	6	7	1	2
7	1	4	2	5	9	8	3	6
9	2	7	5	6	8	3	4	1
3	6	5	4	1	7	2	8	9
8	4	1	3	9	2	6	5	7
1	9	8	6	7	3	4	2	5
4	7	3	9	2	5	1	6	8
2	5	6	1	8	4	9	7	3

5	2	6	9	7	3	4	1	8
9	1	7	4	8	5	6	3	2
4	3	8	2	1	6	5	9	7
1	7	5	3	6	2	8	4	9
2	8	9	1	4	7	3	5	6
3	6	4	8	5	9	7	2	1
8	5	3	7	2	1	9	6	4
6	4	2	5	9	8	1	7	3
7	9	1	6	3	4	2	8	5

Svoje narozeniny budou slavit

p. Vodehnal Miroslav	1. 10. 1927
pí Janečková Hedvika	3. 10. 1926
pí Hošková Eva	7. 10. 1932
p. Valenta František	9. 10. 1940
pí Marková Verona	13. 10. 1932
pí Ondrušková Jaromíra	22. 10. 1919
p. Křištof Ján	23. 10. 1944
p. Málek František	24. 10. 1926
pí Pospíšilová Sabina	27. 10. 1922

pí Kalvodová Alžběta	4. 11. 1925
pí Štulínová Drahomíra	4. 11. 1932
pí Radostová Helena	5. 11. 1921
pí Marini Vlasta	8. 11. 1934
pí Bláhová Marta	12. 11. 1949
pí Hlaváčková Vlasta	14. 11. 1931
pí Stoklasová Olga	16. 11. 1930
pí Horáková Emilie	16. 11. 1937
pí Vašková Květuše	21. 11. 1929
pí Korbelová Vlasta	23. 11. 1927
pí Chlumská Marie	24. 11. 1948
pí Spálenská Jaroslava	25. 11. 1933
pí Sýkorová Marie	28. 11. 1925

pí Švecová Marie	2. 12. 1920
pí Vyhnálková Marie	3. 12. 1956
pí Hübnerová Miloslava	6. 12. 1953
pí Šindelářová Jiřina	10. 12. 1934
pí Klempířová Marie	11. 12. 1919
p. Novák František	18. 12. 1947
pí Vohradníková Marie	27. 12. 1924
pí Marvanová Alenka	27. 12. 1929
pí Novotná Marie	27. 12. 1932
pí Rambousková Miloslava	29. 12. 1931
pí Knapová Zdeňka	30. 12. 1932
pí Slavíková Eva	30. 12. 1953

Přejeme všechno nejlepší!

Noví obyvatelé našeho Domova

p. Vlček Jan	1. 7. 2016
pí Víšková Růžena	7. 7. 2016
pí Fofňková Anděla	7. 7. 2016
p. Pochylý Bohumil	11. 7. 2016
p. Pátek Václav	18. 7. 2016

pí Školoudová Růžena	4. 8. 2016
p. Vodehnal Miroslav	10. 8. 2016
p. Hájek Bohumír	11. 8. 2016
pí Hájková Věra	11. 8. 2016
pí Moučková Vlasta, MUDr.	16. 8. 2016
p. Peřina Daniel	24. 8. 2016

p. Polda Oldřich	12. 9. 2016
pí Poldová Marie	12. 9. 2016
p. Moravec Jiří	20. 9. 2016
p. Vilímovský Karel	21. 9. 2016
p. Francouz Josef	29. 9. 2016

Přejeme příjemný pobyt!

S lítostí oznamujeme, že nás navždy opustili

pí Launová Anna	28. 6. 2016
pí Zlesáková Anna	29. 6. 2016
p. Patolán Jaroslav	22. 7. 2016
pí Žáková Božena	29. 7. 2016
pí Ficková Květa	29. 7. 2016
p. Toman František	2. 8. 2016
p. Tlapák Stanislav	2. 8. 2016
pí Vopatová Marie	30. 8. 2016
p. Pochylý Bohumil	30. 8. 2016
p. Wasserbauer Karel, Ing.	8. 9. 2016
p. Pátek Václav	11. 9. 2016
p. Trávnička František	18. 9. 2016
pí Vlčková Marie	26. 9. 2016

Čest jejich památce!

Náš domov

3/2016

Čtvrtletník vydávaný Domovem pro seniory Heřmanův Městec.

Kontakty:

*Domov pro seniory Heřmanův Městec
U Bažantnice 63
538 03 Heřmanův Městec*

Telefon:

+420 469 660 268

E-mail:

*socialni.ddhm@seznam.cz
holubovapet@seznam.cz*

Redakční rada:

*Ing. Petr Mazura
Alena Vítvarová
Jaroslava Rousková
Mgr. Petra Holubová*

Šéfredaktorka:

Mgr. Petra Holubová

Fotografie na titulní straně:

Pavel Hubáč